

První jarní sobotu jsem zavítala do Náměště nad Oslavou, kde to ale na jaro opravdu nevypadalo. Zašli jsme tedy na pozdní oběd do jedné tamní restaurace. Náměštský špíz sice v nabídce neměli, ale to vůbec nevadilo. Zdatně posílnění dobrým jídlem jsme se po chvíli přesunuli do nedaleké sokolovny a dopřáli si plnou porci špízu folkového, který tu již po několikáté připravil Pavel Pokorný. Jste zvědaví na recept? Tak čtěte dál...

Šéfkuchař měl onen den poněkud napilno, protože odpoledne vystupoval na Konkursu Zahrady v Orlové, a tak celý večer zahájil v roli moderátora Petr Ovsenák a pozval na jeviště **Toma**

Bowlinga

s jeho

Blues Bandem

. Tato místní kapela dala špízu i přes několik problémů s technikou poctivý základ. Aby ne, když, jak se uvádí u charakteristiky kapely na webových stránkách, Tom Bowling hrál s takovými hudebními veličinami, jako je Eric Clapton, B.B. King, James Taylor nebo Bob Marley; bohužel jen doma u magnetofonu. Jejich vystoupení uteklo jako voda a to už se na jevišti připravovala

Hanka Hložková

se svým kvarterem, resp. jako jeho součást a špíz obohatila o několik příjemně folkových melodií. Po jejich bloku nadešel čas pro samotného ředitele festivalu,

Pavla Pokorného

, kterého diváci v sále bouřlivě uvítali. Pavel se pro toto své vystoupení obklopil dvěma mikrofony, aby využil přítomnosti

Michala a Katky Aronových

a tak je nasnadě, že zahrál převážně písničky ze svého CD

Pokoj pro hosty

, na kterém Michal spolupracoval.

Po Pavlově vystoupení následovala kratičká přestávka a po ní klasika, která do každého špízu patří, výtečně sehraní **Luboš Pospíšil s Bohoušem Zatloukalem**. Do diváků pálili jednu pecku za druhou a synchronizovaní nebyli jen ve hře na kytary a zpěvu, ale často i v mezihrách a pauzách mezi písničkami. Jen mě trochu mrzelo, že v tišších pasážích bylo slyšet hovor diváků z předsálí. Po této dvojici stanula na scéně Zatloukalova kapela

Lístek

. Nejednalo se však o další projekt Bohouše, ale o kapelu pod taktovkou Zbyňka, shoda jmen je tu tedy čistě náhodná. A nebo to snad byl dramaturgický záměr? Lístek ochutil špíz trochou koření v podobě trampsy laděných písniček ozvláštňených Panovou flétnou v rukou Sylvy Čekalové. Muzikanti byli spokojení s diváckým potleskem, který byl dostatečně dlouhý na to, aby stihli nabrat dech na další písničku. Po závěrečné

Lucerně

a

Dni pramenů

měli zvukaři plné ruce práce. Následující pražský

Kámen úrazu

přijel ve větším počtu a jiném složení, než obvykle. Protože se dali dohromady teprve před několika dny, nestačili se pořádně sehrát a tak kromě vlastních písniček zařadili i několik převzatých. Posluchači je však nechtěli hned pustit, tak jako přídavek ještě jednu písničku zopakovali. Ale i čerstvé ingredience je potřeba do špízu přidat a tato nová sestava toho byla zdárným příkladem.

Závěr celého festivalu patřil dvoučlenné kapele Nestíháme a tak se role konferenciéra zhostil na chvíli šéfkuchař, to aby se dosavadní spíkr mohl v klidu nazvučit. Tato třeshinka na dortu, pardon na špízu, vyprovodila svojí muzikou diváky do neděle a po dobře propečeném hlavním chodu jsme se dočkali i malého moučníku, a sice *Pecek v čokoládě*, zahranych bez mikrofónů pod jevištěm. Tím nám vlastně

Honza

Řepka s Petrem Ovsenákem

naznačili, co se v sokolovně chystá dál. Po uklizení aparatury, světel a židlí se sešli přítomní muzikanti s diváky a za doprovodu několika kytar se prozpívali do svítání. Škoda, že zpívání bylo kvůli změně času na letní o hodinu kratší.